

Predplat. u Šibeniku:
Pojedini broj stoji 4 pare.
Na knu 6 para.
Predplata van Šibenika:
na godinu 8 Kr.,
na po godinu 4 Kr.

Vlastnik,
izdavatelj i odgovorni urednik:
VLADIMIR KULIĆ.

HRVATSKA RIEČ

Pisma i predplate šalju se ured-
ništvu. — Nefrankirana se pišna
ne primaju. Rukopisi se ne vra-
ćaju. — Oglas se tiskaju po 20
para, probna, zahvale, itd. po
40 para redak ili po pogodbi.

Tiskarnica
Ivan Štaglinatz
Trg Sv. Iyana.

IZLAZI SRIEDOM I SUBOTOM.

Šibenik, 4. srpnja.

Čudnovati pojavi. Danas se imao držati od svega naroda očekivani sastanak zastupnika u Zagrebu, ali predsjednik sazivača javlja, da je sastanak odgodjen na neizvjestno vrijeme.

Sastanak, koji je bio uređen od hrvatskoga kluba u Spljetu za 24. p. mj., nije takodjer bio držan, jer da su iz Beča zapriječeni doći u Spljet. Ovaj sastanak nije bio odgodjen za 1. srpnja, ali i tada su bili iz Beča zapriječeni doći. I tako ni toga sastanka nije bilo, a predsjednik kluba Dr. Čingrija poručio je u Zagreb, da u ime kluba ne može dati nikakove meritorne izjave.

Ovo su činjenice. Preko svakog očekivanja, dogodilo se, da u ovo sudbonosno doba ne budu izraženi, kako je potrebno, zahtjevi hrvatskoga naroda. Sve nezavisno novinstvo izreklo je svoje stanovište. Progovorio je Dubrovnik, Šibenik, Zadar, Spljet, progovorila je cijela Dalmacija preko svojih novina. Progovorila je čisto i bistro, ali taj glas ostao glasom vapajućeg u pustinji, preko toga glasa prošlo se bez potrebe, ne taktički, na dnevni red, a sve radi važnih razprava bečkoga parlamenta. Mi bi s naše strane bili harni, kad bi nas tko podučio, kad je i u koje doba u ovo 45 godina, bilo u bečkom parlamentu što važna odlučeno za nas, ili barem što korisna, što trajna za naš narod; a bili bi zahvalni, kad bi nam tko rekao, što je to u bečkom parlamentu tako važna, da nam je priječe od domaćih životnih, sudbonskih pitanja, da je kadro zapriječiti tako važne sastanke, kakovi su morali biti onaj u Spljetu i onaj u Zagrebu.

Ovo pitanje sastanka svih hrvatskih zastupnika ne smije se pustiti s dnevnoga reda. Ovaj sastanak mora biti držan. To je zahtjev naroda. To je zahtjev svega nezavisnoga narodnoga novinstva. Taj sastanak zastupnici moraju držati, ako žele odazvati se želji naroda, i raditi stvarno na korist cjelokupne domovine.

Kaze se, istina, da će sastanak bit držan, da je samo odgodjen. Jest, ali ta odgoda ne smije toliko trajati, da bude držan prekasno.

Ne držati sabora, ne držati sastanka mislimo, da je znak malodružnosti, neodlučnosti, a toga u ovom času ne smije biti. A strah nas je, da ne će doći ničesa, što bi dokazivalo, da mi kao narod nismo ni zavriedili ništa. U tomu nas podrkpepljuju svi oni čudnovati pojavi, koji u ovo zadnje doba izbijaju na površinu našeg gnijlog političkog života.

Njekima je zazorno, da bi sastanku prisustvovali g. Frank; neki ne trpe Tomašića, jer da je sluga Khenova; neki, da nisu učinjene dovoljne priprave za sastanak; a g.

Frank nas osudjuje i boji se da će naš glas ugadjeti Košutu i njegovim vjernicima.

I ovo su glasovi najvažnijih naših listova, najvažnijih stranaka! Kao da nas Frank ili Tomašić mogu odvesti na pazar! Kao da mi moramo bojati se Košuta ili Magjara! Kao da mi moramo pisati ono, što ugadja ili ne ugadja Košutu! Kao da mi Hrvati ne moramo nego lizati ruku, koja nas bije!

Svak vidi i zna, da dualizam postaje sve to slabiji, a mi Hrvati, namjesto da mu u korist naše domovine dademo zadnji udarac, stojimo nestožni, strašljivi i neodlučni pred izdišućim, kao da se bojimo i njegove smrti. Kao da nas nije gnjavio, kao da našu domovinu nije razkomadao, osiromašio, kao da nije upotrebio sve, što je mogao, da nas uništi; skoro da bi ga pomogli spasiti.

Preko trista godina je, da se naša narodna i državna prava otmilju i satiru, da se naš narod raznarodjiva i osiromašuje, a mi kao da ne znamo koji je to, koji nas progono. Za nas kao da ne postoji povjest i život. Odakle je nikao i za što se podržavao centralizam, absolutizam, dualizam, kao da ne marimo izpitivati. Mi se bojimo naroda, koji traži svoja prava i koji nas uči, kako se narodna prava traže. Ne samo, nego izgleda, da medju Hrvatima ima ljudi, koji ne bi htjeli sklopiti saveza sa narodom, koji se oslobadja, a služili bi kao orudje historičnim tlačiteljima svog naroda.

Govorio tko što hoće, položaj našeg naroda u ovoj monarhiji zahtjeva, da pomožemo današnje djelovanje Magjara. Za što, mi smo u više navratka pisali. U ovo doba pisati ili govoriti proti Magjarima, i tako poticati naš narod na mržnju, na neprijateljstvo proti narodu, koji hoće se oslobodi, nije nikakovo junastvo, a jest na uhar njemačkom centralizmu i absolutizmu, jest služba pogibeljnom Niemstvu.

Drugi zahtjev našeg položaja jest, da se i mi nastojimo ujediniti i po mogućnosti osloboditi, što bi najlakše mogli izvoštiti, sklopiv savez sa Magjarima. U tu svrhu potrebna je odvažna, otvorena akcija svega naroda preko svojih zastupnika.

Pred ovim ciljem, pred otvorenim akcijom, pred otvorenim dogovaranjem naroda s narodom, izčeze bi sve nevolje, kojima se naši javni ljudi pred svetom i narodom jedan na drugoga nabacuju. Izčeze bi i oni, koji se javno ne uztručavaju proglašivati Hrvate orudjem.

Bilo bi vrijeme, da Hrvati počnu raditi za se i da u njihovoj politici prestanu čudnovati pojavi, koji su nas kroz cijelu našu povjest dovodili do robstva. Tko hoće bit rob, nek robuje sam, ali nek ne izlaže svoj narod.

Glagolica u šibenskoj županiji

Da se je šibenska županija odmah u početku pokrštenja Hrvata služila u bogoslužju hrvatskim jezikom i po sebi se razumije, a njeke povjestne činjenice to dokazuju.

Šibenska je županija u crkovnim stvarima bila podređena Ninskom biskupu. Ninski biskup bio je biskup Hrvata. Ninski biskup bio je podređen sv. Metodu, metropoliti svih kršćanskih slavena, a Sv. Metod uveo je kod svih glagoljica.

A ako sad razmislimo, da je Šibenik grad utemeljen od Hrvata, da su se ti Hrvati konačno pokrtili u IX. vieku, da je podpadao pod ninskoga biskupa, onda je bez dvojbe, da se je Šibenik i u crkvi služio hrvatskom liturgijom.

Za prvobitnu glagolsku liturgiju u šibenskoj županiji ne samo da su dakle u prilog svi vjerski i politički odnosi onih doba, već podupiru nas u tome njeke činjenice, koje se mogu smatrati kao dostatni dokaz.

Teodozij Ninski, odnosno hrvatsko-dalmatinski biskup, ako nije bio učenik sv. Metodija, a ono svakako s njime se upoznao i prijateljio, kad su se sastali u Rimu kod pape Ivana VIII. (879.)

Kad je rečeni papa Ivan odobrio posvema slavensku liturgiju, Teodozij ju razširi što je mogao više izmedju sveštenstva i puka svoje prostrane biskupije.

Znao je mudri i okretni Teodozij, da će to postupanje ojačati njegovu duhovnu vlast i upliv kod hrvatskog naroda, koji će se sada oko ninske biskupije sve jače prikupljati, kao oko stožera, gdje mu je slobodno bilo slušati slavensko bogoslužje. Ovaj Teodozij neumorno je radio za glagoljicu.

I ako ne ćemo uvažiti mnijenje arhi. Leonida, koji je u svojoj razpravi (pečatanoj u Petrogradugod. 1891.) kušao dokazati, da je glagoljicu izumio sam Teodozij ninski; ne možemo za to mimoći povjestnu činjenicu, da je Teodozije dao glagoljicom prepisati crkovne knjige već prevedene od Sv. brata Ćirila i Metoda, kao službenik (lat. Missale) časoslov (breviarium) molitvenik (euchologium) oktoihel (pjesmarica) menolog (mjesecoslov) stihirar itd. i to na uporabu sveštenstva i puka svoje prostrane biskupije.

A da su se te knjige uporabljivale u šibenskoj županiji i da se je glagoljica u njoj veoma njegovala, imamo kasnijih dokaza.

Prepis jedne te knjige sačuvao se je bio sve do god. 1634., u kojoj glasoviti Rafajil Levaković piše, da je dobio od Tomke Marnavića, bosanskog biskupa, za porabu u izpravljenu tiskanja crkovnih knjiga, glagolski psaltir, što ga je god. 1222. Nikola, pop rabski, prepisao iz psaltira, pisana nalogom Teodora (Teodozija?) solinskoga prabiskupa.

Dakle Tomko Marnavić, šibenčanac, rođ. 1850., u posjedu je najprvih glagolskih knjiga.

Ova zvijezda na obzoru šibenskom svojim životom dokaziva, koliko se u šibenskoj županiji glagoljica rabila i njegovala.

Tomko Marnavić od samih 24 god. bio je učiteljem dioceanskog sjemeništa u Šibeniku: *magister seminarri*.

U tom se sjemeništu uzgajali djaci sa sela i grada, koji nisu imali dovoljna sredstva da polaze nauke u Italiji i koji su zato već bili predodređeni kao duobrižnici po seoskim župam biskupije.

Iz tog sjemeništa, dovršivši nauke, redili bi se osobito svećenici glagoljaši, a naš Tomko im je bio po prilici učitelj glagoljice.

Da je on bio vriedan i učeni glagoljaš i da su njegovi učenici morali biti izvrstno u tome izučeni, dokazuje sljedeće pismo Apostolskoga Nuncija kod Mletačke vlade od 4. srpnja 1619., kad je Marnavić bilo stopro 32 god., a bio je već kanonikom u Šibeniku.

„Al Molto Reverendo Don Giovanni Tanco, Canonico di Sebenico“.

„Molto Reverendo e onorevole Signore“. „Con un'altra mia ho scritto a V. S. che sebbene per molto tempo si è stato in sospeso nel trattarsi della stampa del Missale et Breviario illirico per varii impedimenti occorsi, nondimeno al presente io desidero molto che V. S. mi scriva, s' Ella ha mai finita l' emendazione di detti libri, che comincio; e non avendola finita, in quanto tempo potrà spedirla, se io di nuovo ne la ricercasse; vorrei anche sapere s' è nel carattere chiamato Chiurillizza, ovvero nell' altro carattere detto Bucquizza; nel quale ultimo carattere intendo, ch' erano gli altri libri similmente stampati ultimamente; et desidero sapere, se l' emendazione sarà in dito idioma di Bucquizza, come si farà poi nei luoghi ove non s' intende, cioè di la di Zara, nella Bosnia et Russia? perchè questo mi dà fastidio, parendo che non si proveda interamente con un solo carattere“. itd. itd...

„Di cuore me le offero et raccomandando“. Di Venezia li 4 Luglio 1612.

Di V. S. Affezionatissimo
Beringario, Vescovo di Rimini.

Ovaj Tomko glagoljaš postao je kasnije biskup Bosne, gdje je za stalno glagoljao.

Iz ovoga se vidi, koliko je bila cijenjena, uvažena i njegovana naša glagoljica u ovom našem gradu.

A iz pisma Apostolskog Nuncija vidi se, da se je glagoljica cijenila i od katoličke crkve, a naš Šibenik bio je smatran kao središte, odakle se popravljale i izdavale glagolske knjige.

Papi, ni njegovom mletačkom nunciju glagoljica nije smetala kao danas, kad nam glava katoličke crkve zabranjiva slaviti Boga i naše Apostole svojim jezikom.

Mrtvilo i zapuštenost.

Imenovanje g. Borella za predsjednika pokrajinskog poljedjelskog vieća mi smo pozdravili u našem listu i naglasili smo, da na njega danas, kao takova, gleda cijela Dalmacija.

Kako nam je „Narodni List“ javio, g. Borelli bio je i u Beču, da se pokloni kralju i zahvali na odlikovanju.

Sve dok nismo to čuli, sumnjali smo, hoće li se g. Borelli i primiti te visoke časti, jer smo bili uvjereni, da će i on bit omjerio svu težinu odgovornosti i svu zamašitost rada i nastojanja s njom spojena. Tako smo morali suditi i po onoj neslućenoj tišini i muku, koji je nastao odmah nakon tog imenovanja. Sad je već jasno, da je g. Borelli privatio čast.

U našem članku naglasili smo i to,

da će se Borelli bit dao skloniti na to imenovanje jedino uz dovoljne garancije, da mu se ne će uzkratiti pomoć pri njegovu radu oko ekonomskog poboljšanja naših prilika. Mi smo se čvrsto nadali, da je g. Borelli odmah u Beču odkrio rane, koje tište našu Dalmaciju i spriječavaju svaki gospodarstveni napredak. Nu, od svega ovoga do danas nemamo nikakve činjenice, koja bi nam to potvrdila, kao ni to, da bi se kroz ovo razdoblje bilo ma i za dlaku krenulo na bolje. Mrtvilo, koje je vladalo prije, vlada i danas i mi se nit najmanje ne mičemo napried.

S imenovanjem g. Borella proslavilo je predjašnje mutno i rdjavo vrijeme. Ništa se poboljšalo nije. Sve ovo ne sluti ništa na dobro, te ne bismo htjeli, da naše pokrajinsko poljodjelsko vieće bude ono, što je i do sada bivalo t. j. mrtvo slovo.

Dalmacija mnogo treba, za Dalmaciju, koja bi danas mogla biti najsretnija, ništa se ozbiljno ne radi, pa je stoga dužnost svakog sina njezina, da ustane, ne bi li prestala napokon ova grdna njezina zapuštenost, ovo njezino ponižavanje i ugnjetavanje sa strane onih, koji bi ju imali usrećiti i podići.

Na to je u prvom redu zvan taman i predsjednik pokrajinskog poljodjelskog vieća. On mora, da bude stup nepomičan, klisura nepredobiva, prijatelj najbolji, oko kojega bi se imalo okupiti sve, što je dobro i zdrava u zemlji, jedinom svrhom da se poradi sve, što se može za ekonomski njezin preporod.

Tri mjeseca nije kratko doba, četvrt je godine, pa je jako žalostno, da kroz ovo vrijeme novi predsjednik pokrajinskog poljodjelskog vieća g. Borelli nije našao ni toliko vremena, da se barem prošeta Dalmacijom, da upozna, ako mu poznate nisu, njezine nevolje, pak kad ni to nije htio, imao je barem sazvati sve članove na vieće, e da od njih čuje i sazna za potrebe i rane, koje tište ovu zapostavljenu pokrajinu.

Ili kuj, ili se ne mrči, veli naš narod, a danas mi to isto velimo i novome predsjedniku našeg pokrajinskog poljodjelskog vieća. Biti predsjednik toga vieća nije jedino kakova čast, već teško breme spojeno s najvećom odgovornošću pred Bogom i narodom. Kad je g. Borelli to breme na se, uzeo mora ga uztrajno i požrtovno podnositi, ili ga sa sebe baciti. Nitko ne smije da služi ko sredstvo zane-marivanja i ugnjetavanja Dalmacije.

Doba je jurve, da se svi prenemo i otresemo ubitačnog dosadašnjeg mrtvila i da svjesto poradimo za njezino dobro i napredak. Ako se ovo ima tražiti od svakoga od nas, to se pak u prvom redu i u najvećoj mjeri ima iskizivati od predsjednika pokraj. poljodj. vieća.

Još ćemo jednom izraziti nadu, da od g. Borella očekujemo vidna rada, ozdravljenje naših jadnih prilika, energična poduzimanja zadahnuta ljubaviju za hrvatski narod.

Budnim ćemo okom paziti, da li se ta naša nada izpunja.

Ruski narod.

Do jučer smo se sgražali na vesti, koje su nas obavješćivale o teškim ruskim porazima na dalekom Iztoku; današnje vesti iz same Rusije još više ožalostuju naše srcece uvijek naklono Rusiji, kao najstarijoj, najmoćnijoj sestri svih Slavena.

Teško je narodu, kojemu je na bojištu sreća protivna, teško je narodu, koji strada od unutrašnjih nereda, najgore narodu, koji ima rat bez sreće za granicima i revolu-

ciju u kući! Kao, da nije bila dosta ruska krv prolivena na pustim mandžurskim poljanama, kao da nisu bile dosta tolike mlade žrtve progutane od neprijateljskog japanskog mora, sam je Rus sada žedan ruske krvi. U Varšavi, u Kronštatu, u Lodzu, u Odesi ruski narod ruši, pali, ubija, baca bombe, diže barikade; a kozaci na nj pucaju iz pušaka koje bi morale biti posvećene samo domovini.

Nije više borba pojedinih ljudi iz potaje proti birokratiji, koji su najviše krivi neuspjehu hrabrih ruskih vojnika; nisu više nenadani napadaji tajnih društava, narod se listom diže proti upravi, koja ga od stoljeća gnjava, koja ne pušta, da velika narodna duša slobodno diše. I vojska koleba. Odesa je u plamenu revolucije vidjela proti sebi napete topove ratnog broda „Knez Potemkin-a“ spremne, da podupru pucanjem djelovanje pobunjenoga puka. Na toj oholoj carskoj oklopnojici vijala se crvena zastava. Carski mornari, pošto pobaciše u more častnike, spremahu se, da pucaju na carske kozake. Još se izvjestno ne zna, kako je svršila ta pobuna crnomorske flote. Ne zna se još, jeli koji drugi brod podigao crvenu zastavu revolucije.

U svojoj otpornoj snagi, u svojoj bezprimjernoj uztrajnosti, u svemu, i u samoj revoluciji ruski narod je izvanredan, ogroman.

Sada je nadošlo vrijeme velikih kriza. Ruska krv tijekom teče i po azijskim pustošima i po ulicama ruskih gradova. Tamo daleko oko Kirina još stoji, poslie tolikih poraza, još jaka, još čvrsta, još puna uzdanja velika ruska vojska, još spremna na borbu, još gleda uhvanjem u budućnost. Koji bi drugi narod bio kadar uzdržati tolike poraze? I kao što se ona vojska još drži, tako će ruski narod odoliti i ovim teškim danima izkušanja.

Kao što se utišava veliki okean poslie oluje, kad stanu vetrovi, kad se slegnu uzburkani valovi, tako će i ruski narod poslie ove gigantske borbe za slobodu, preuredjen, pomladjen, preobražen ustati kao pomladjen div, da izpunji na svijetu zavjet ljubavi i napretka, koji mu je Bog namienio. Koji su mi sada na upravi neće moć zapriječiti što je upisano, što narod potocima krvi hoće i zahtieva.

fis.

DOMAĆE VIESTI.

Preksinoćnja strava. Na 3. o. mj. pred večer cio je Šibenik bio teško uzbudjen. Okolo 6¹/₂ sati okrenuo je jaki „neverin“, završiv cio grad gustim, žutim oblakom prašine i dignuvši na moru groznu oluju. Baš u to doba na protivnoj strani luke bilo je do dvie stotine čeljadi, koja se bila izvezla na kupanje, što u kupalište gosp. Matačića, što u dražice duž morskog žalo. Neki su još bili usred mora. Zavladała svukud duboka strava, jer je bilo ozbiljne pogibelji, da tkogod postrada. Nevrieme je potrajalo do noći, te se sva ta čeljad našla izložena, bez pomoći, u strahu, da će morati provesti noć pod olujnim nebom. U gradu se sve pobjojalo za život onih s druge strane. Smračilo se, a još se ništa ne zna: u gradu ne znaju, što je od odsutnih, izloženi ne znaju, što će s njima biti, jer ne vide od nikuda pomoći. Tek oko 10¹/₂ uzjenjala vjeterina, a u luku ušao parobrod „Krka“ na povratku iz Zadra. Nastojanjem g. načelnika, g. Negri-a, trgovca Mandića, g. M. Živkovića i drugih „Krka“ je odmah krenula, da spašava neboguo čeljad, između koje bilo i toliko

gospodja i djece. — Napomenut nam je osobito neke vriedne dolačane, koji su svi bez razlike dotrčali sa svojim brodovima i bili u svem pri ruci onim osobam, koje se nalazile u većoj pogibelji. A na osobiti način izaknut je susretljivost gg. Josipa Tambača, Ante Zenića i rođjaka Klarića. — Tek oko ponoći bijahu svi sigurni. Zahvalit je i g. Erminiju Šupuku i g. Hoffmanu na zauzetnosti. — Dugo će se pamtili u Šibeniku ovaj nemili slučaj, a pamtil će se takodjer i to, što se lučka vlast u ovoj prigodi nije pokazala na svom mjestu, a najmanje pak pomoćno osoblje njoj dodieljeno. Samo je Bogu zahvaliti, što ne bijaše žrtava.

U prošlu nedjelju imali smo u Šibeniku izletnika iz Spljeta i iz Zadra. Došli su da pregledaju našu Krku. Pri odlasku spljetskog parobroda bilo je sve mirno; kad se zadarski odtisnuo od obale, prohtjelo se nekoliko Zadrana ponavljati običnu komediju izazivnih poklika. Naše obćinstvo držalo se pri tome sasvim dostojanstveno; samo neko nadobudno momče na obali, u svome talijomanskom zanosu, počelo vriedjati, dapače i napadati na mirne građjane, koji nisu odobravali ovakovo izazivanje. Redari su ga upasil, da ne dodje do većih nereda, pri čemu se ovaj momak počeo šakam i nogam oprirati. — One iste večeri g. načelnik ga je svojom poznatom susretljivošću na molbu oćevu pustio na slobodu. — Ovakvi prizori najbolje bi bilo, da se ne ponove.

Zahvala. Parobrodarskom društvu „Negri e Comp.“ javno se zahvaljujem na ime svih građjana na spravnosti, kojom je usred noći ustupilo svoj parobrod „Krka“ za prevoz svieta s kupališta i Martinske prigodom prekjuećerašnjeg nevremena u našoj luci. — Posebna hvala kapet. Bolmarčiću, zapovjedniku „Krke“, na zauzetnosti. **M. Stojić**, načelnik.

Villa Dallefeste. S jedne strane zakružena zelenilom borove šume, s druge strane oboćena morem, nad samim ulazom u luku diže se novi ljetnikovac g. Dallefeste. Položaj je krasan; vidik, što se pruža na luku, grad, okružna brda i oćoće, nešto je svjetskoga. Prostrana obćinska šuma, koja se nalazi u neposrednoj blizini, povećava još više udobnosti ovog vilin-stana. — Ljepota same zgrade, tačnost izradbe u svim potankostima svjedoče nam o umjetničkom ukusu vlastnika. — Mi znamo, da je njegova namjera bila, kad je villu sagradio, ne samo da sebi uredi ugodni stan, već po mogućnosti, da potakne i druge građjane na gradnju onakovih villa duž Šibenske luke. Kad bi se brjegove zašumilo, kad bi se pomnožili ljetnikovci kao Dallefeste, naša bi luka bila ljepša od Komskog jezera.

Gospodin Dallefeste je počeo; tko može, neka sliedi njegov primjer.

U „Jedinstvu“ ima, da napadamo poštenje pok. Šupuka, kad kudimo staru obćinsku upravu. „Jedinstvo“ obsjenjuje, jer svak zna, da je Šupuk u obćinskim poslima čist i da je radi njegovih velikih posala puštao, da drugi upravlja obćinskim novcem. Šupuku može služiti na čast, što se je, *uprav radi tog zla upravljanja*, oćalećio od ljudi, koje „Jedinstvo“ brani.

Zastupnici u Beču. Bilježimo: Gosp. profesor i zastupnik Borčić iztiče se kao branitelj dualizma za temelju nagodbe 1867.

Gosp. Biankini u ime Hrvata polaze sve nade u kralja. Od drugih faktora, veli on, nemamo što očekivati i ne očekivamo ništa.

Gosp. profesor i zastupnik Virgil Perić veli, da je u redovima Hrvata želja, da idu ruku o ruku s Austrijom; da Austrija na Hrvate može računati; da će Ugarska biti u svojoj borbi osamljena, jer da će se Hrvati sjediniti sa Austrijom. Drugim riećima: neka Austrija gujavi i upropaćuje Hrvate, ne smeta, Hrvati će biti panduri Austrije.

Gosp. Biankini hvali mišljenje gosp. Perića. On da se s njim podupno slaše. On da je oduševljen stanovištem gosp. Perića.

Bilježimo i velimo: ako naši zastupnici nisu imali drugog uzroka za odgodu zagrebačke i spljetske konferencije, onda su mogli barem šuti.

Čudnovato je, da „Narodni List“ o tim važnim razgovorima zastupnika ništa ne javlja.

Iz Budaka kod Benkovca. U „Poljodjelskom Vjestniku“ hvale se iz Biljana, da ih često oblaži polj. učitelj Lj. Rosić. Čuli smo, da i Bukovici on često oblaži, te da tuda liepo radi!! Nu dok ga oni hvale, mi bi se imali na nj tužiti, jer k nama rietko dolazi, dapače i nikad ima okolišnih sela, da i ne zmadu što je učitelj poljodjelstva. Ovdje je puk u veliku neznanju. Ovdje se mnogo radi, a ne zna se, kako se radi, pa molimo gosp. uč. Rosića, da kad i kod i amo dodje, te svoju braću *bunjećane* obadje i malo im svijeta i nauka dade!

Iz Gradca (Gornje primorje) nam pišu: Na svagdanom su redu špijunaže, koje prekoračuju sve granice obzira. Tako postadoše žrtvom te špijunaže dobri i pošteni financijni postovođje Ivančević i Poljak, koji, dok su svoju dužnost zdušno vršili bez ikakvih obzira, bijahu oćavle premeštenj, prvi za Opuzen, a drugi u Baškovudu.

Iz Vodica nam javljaju, da će, osim već najavljenih, njihovoj sokolskoj svečanosti prisustvovati još i Gospićani, te 300 Kotaraca predvođeni po Benkovčanima.

Iz Zatonca nam javljaju, da su ondje poznatog Miju Iljadicu doćekali baš svećalo, kako zaslužuje, te bubnjima i svićalima odpratili put Šibenika. Glazbala su bila od starih kotluša i sudova. Čujemo, da ih i po drugim mjestima doćekaju sličnim glazbalima. Čestitamo Kremenjacima na zasluženom odlikovanju!

U Rabu se ustrojio promicateljni odbor za gradnju Hotela sa temeljom glavnicom od 100.000 K. Svaka dionica od 50 K. Produćeće je domaće. Tko bi htio uzeti koju dionicu može se prijaviti Uredništvu.

Izpravi. U posljednjem broju u članku „Našim vinogradarima“ nješto: „jer se uslied raztvaranja vapna porađa kalcijski karbonat ima bit: „jer se uslied otapanja kalcijskog karbonata porađa kiseli kalcijski karbonat“; mjesto „karbonatsku so“ „kalcijsku so“.

Radi preobilnosti građiva morali smo danas izostaviti članak o izbornoj kronici i množiju drugih vesti. Izći će sve u narednom broju.

Poručujemo i „Jedinstvu“ koje je promienilo ime, al nije glavu, da će na svoje izmišljotine dobiti odgovor.

Za drušbu Sv. Ćirila i Metoda u Istri primilo je naše uredništvo od P. N. Gg. Marka Stojića i Miroslava Šupuka u mjesto jedne radnje K 16. — Od Gg. Josipa Karadžole K 2 i Vladimira Kulića K 2, a to u počast smrti blagopokojne Dumeice Bumber. — Prije izkazanih K 56:17. Ukupno 76:17. — Napried za našu Istru!

Naše Brojovke.

BEĆ, 5. Pobunjena ratna ladja „Knez Potemkin“ nalazi se dvadesetpet miljia pred Odesom.

ODESA, 5. U gradu nastao je mir.

BUDAPEST, 5. Gradonaćelnik demisionirao. Devet županija i četрнаest gradova izjavilo se za pasivnu resistenciju.

HRVATI I HRVATICE!

Spomenite se Istre, kupujući svjedjer samo žigice, papir i narodne biljege „drušbe Sv. Ćirila i Metoda.“ * * * * *

J. M. Veža, američanski diplomirani zubar, ordinira u „Hotel de la Ville“ od 9—12 pr. podne, a od 3—6 poslie podne. Ostaje u Šibeniku mjesec dana.